

[Thisted Knudsen.]

De konservatives ændringsforslag kan man ikke misforstå, at vi siger åbent og ærligt: dem må vi undlade at stemme om.

H. C. Toft: De lovforslag om ejendoms-skatte, der nu er til anden behandling, er fremsat af regeringen for at skulle afbøde de urimelige virkninger af den 13. alm. vurdering. Det drejer sig om 5 forslag, 3 fra finansministeren og 2 fra indenrigsministeren.

Lovforslagene fra finansministeren skal jeg ikke gøre mange bemærkninger om. Det gjorde jeg ved første behandling vedrørende forslaget om afvikling af ejendomsskylden til staten. Jeg kritiserede da, at den aftrapningsperiode, der var foreslået, var meget lang, at man, da det kun drejede sig om 30 mill. kr., derfor til sidst ville komme ned til at skulle hente meget minimale beløb hos den enkelte ejer af en ejendom. Finansministeren har nu stillet et ændringsforslag, hvorefter beløb under 20 kr. ikke skal opkræves. Jeg havde fundet det rigtigt med en kortere aftrapningsperiode, men det har vi ikke kunnet få flertal for i udvalget.

Jeg skal dernæst vende mig til de lovforslag, der har den store interesse, forslagene om den amtskommunale beskatning og om den sognekommunale beskatning. Regeringsforslagene var, som jeg sagde før, fremsat for at skulle afbøde de urimelige virkninger af den 13. alm. vurdering; de gik ud på, at der til amterne skulle betales amtsgrundskatter med højst 20 promille af den nye vurdering; for sognekommunernes vedkommende var det således, at sognerådet frit skulle kunne fastsætte grundskyldpromillen både til bunds, til nul, og helt til tops, lige så højt man ville. For bykommunernes vedkommende satte man en minimumsgrænse på 16 promille.

Alle disse tre grundbeskatninger ville efter vor opfattelse betyde, at man ud over landet stod over for store stigninger i grundskatterne på landbrugsjorden, på boligerne, på lejlighederne, og derfor måtte vi ved første behandling afvise at medvirke til gennemførelsen af sådanne love. Vi ønskede grundskatterne i væsentlig grad reduceret, og vi ønskede særligt at sætte grænser for, hvor højt kommunerne, både bykommuner

og sognekommuner, måtte gå op med deres grundskyldbeskatning.

Vi gik imod de 20 promille af den nye grundværdi til amtet, fordi det betød højere, væsentligt højere, skatter på boligen, på parcelhuse og på lejligheder. Det betød ikke så meget for landbruget i år, for selv om der på landbrugsjendomme ville blive udskrevet mere i grundskat, ville landbruget ved den lovgivning, der er gennemført, få det refunderet på den måde, at staten refunderede amterne og landbruget således slap for at betale.

Når vi kom til sognekommunerne, betød lovforslaget mulighed for store, nye stigninger i boligudgift, men også nye, store skatter på landbrugsjorden, og for bykommunerne havde man altså fastsat en minimumspromille på 16. Med de store stigninger, der er sket ved den 13. alm. vurdering, vil det betyde, at i de købstæder, hvor stigningen viste sig at være over 100 pct., ville man hindre et byråd, en kommunalbestyrelse, i at kunne holde ejendoms-skatterne på samme niveau som det foregående år. Man ville altså simpelt hen tvinge disse kommuner til at gøre udgiften til bolig større.

Som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen før gav udtryk for, ønskede både vi og venstre ved første behandling en lovgivning, der forhindrede en urimelig skatte-stigning og en tilsvarende forøgelse af boligudgiften, og som forhindrede, at vi fik højere skat på landbrugsjorden, og det var venstres og vort synspunkt, at der skulle finde en afvikling sted af den skat på landbrugsjorden, der tilfalder sognekommunerne.

Jeg skal ikke gøre mange flere bemærkninger om det. Jeg kan henvise til de synspunkter, som vi og venstre i fællesskab forfægtede ved første behandling. Kun på to områder var vi tilfreds. Vi var tilfreds med, at regeringsforslaget fjernede minimumsgrænsen i sognekommunerne, den bestemmelse, som de tre daværende regeringspartier gennemførte i 1960-61, og som gik ud på, at man fra da af mindst skulle anvende en grundskyldpromille på 10. Det tog vi afstand fra dengang, det afviste vi dengang, for det betød jo, at man i nogle af de københavnske omegnskommuner tvang udgiften til bolig op på et væsentlig